

Sotaisa Suomen kansa

Johdannoksi

On tärkeää ymmärtää, että suomalaiset eivät normaalisti, ja varsinkaan nykyään, ole kovinkaan sotaisia. Irtipäästettyinä ja yllytettyinä he ovat kuitenkin julmia, ja tappavat tappamasta päästyään. Vuosi 1917 osoittaa, etteivät he kykene säälimään edes omiaan – saati sitten ruotsalaisia. He ovat ikäänkuin jostakin kohtalon oikusta säilyneet eräänlaisena omituisena kansansirpaleena suurvaltojen pyöryksessä – aivan kuten **Punavyökin** joutui kohtalon oikusta kapteenin perimön saajaksi. Suomalaiset tekivät ruotsalaisille sen historian, josta nämä ylpeilevät, ja valloittivat riikeille uusia maa-alueita. Nämä sodan kautta saavutetut mittavat etuudet Ruotsi kuitenkin ryssi *Kolmikymmenvuotisessa sodassa*, jossa siltä loppuivat lopulta eväät ja patruunat, ja Ruotsi-Suomi kutistui juuri sen kokoiseksi kuin sen pitää ollakin. Monikaan tuskin tulee ajatelleeksi, että ne kuuluisat taistelut, jotka liittyvät Ruotsi-Suomen perääntymiseen kohti Pohjanlahtea venäläisten tieltä, olivat itse asiassa vain pieniä kahakoita. Esimerkiksi Porrassalmentaisteluun osallistui kenties seitsemisensataa suomalaista, ja venäläisillä oli korkeintaan parikymmentä tykkiä. Mutta ovathan suomalaiset toki osallistuneet paljon mittavampiinkin mittelöihin, kuten *Tali-Ihantalan* ratkaisutaisteluun, joka oli miesmääräisesti mitattuna täysin verrattavissa *Iwo Jiman* taisteluun.

Mutta takaisin Ruotsiin. On suorastaan huvittavaa että kahdeksanmiljoonaisella kansalla pitää olla kuningas, jonka eräänä kantaesi-isänä on **Napoleonin** kenraali. Suomikin oli ihan vähällä saada oman kuninkaan historiansa aamunkoitossa, **Väinö Ensimmäisen**, mutta Saksan jäädessä maailmasodassa häviölle, hanke onneksi haudattiin. Me tosin saimme myöhemmin toisen kuninkaan, nimittäin **Urho Ensimmäisen**, jota myös **Vanhaksi Ruhtinaaksi** sanottiin, mutta se taas on kokonaan toinen juttu, kuten **Kipling** sanoisi.

Sotaisa sotaloordi

Suomalaisten sotamenestys perustuu siihen, että täällä on melkein aina ollut tarjolla punasilmäisiä sotaloordeja. Punaiset silmät juontuvat, tietenkin, viikkokausien hummaamisesta syksyisillä pestuumarkkinoilla, sekä siitä, että ennen reungeille annettiin päivässä tuopillinen viinaa. Ne olivatkin melkein alvariinsa humalassa, ja viinanhimo oli niin kova, että katovuosina ne polttivat siemenviljansakin viinaksi, josta syystä Ruotsin kuningas lopulta kielsikin viinan kotipolton. Viinapalkalla sitä ennenkin on suomalainen mies työskennellyt, ja rankassa humalassa ensimmäiset huimat kokemuksensa maailmasta hankkinut. Katsokaa tätäkin kuvan miestä: vanhuksen kasvot, mutta ikää tuskin puolikas, ja kenties vähemmänkin. Jo **Olaus Magnus** arveli, että suomalaiset yksinkertaisesti syntyivät jo valmiiksi ukkoina ja mummoina, ja haisivat jo syntyessään vanhalle viinalle.

Seiväskomppania

Vaikka suomalaiset ovatkin osallistuneet useimpiin sotiin, mitä on lähialueilla käyty, ei heillä ole aina ollut edes aseita, joilla kamppailla milloin minkin asian puolesta, tai sitä vastaan. On täytynyt tapella vieraan kylän miesten kanssa seipän ja astaloin. Tässä kuvassa näette innokkaita, mutta todellisesta iästään huolimatta varsin vanhannäköisiä suomalaisia miehiä harjoittelemassa aseiden käyttöä. Aseiksi kelpaavat vaikka heinäseipäät, sillä sotaintoa ei mikään voi sammuttaa. Kuva on vanha, vuodelta seitsemäntoista, kuten jo vanhahtava vaatetuskin kertoo. Lippahattupäiset ovat mitä ilmeisimmin nuoria miehiä, ja karvahattupäiset taas iäkkäämpiä. Kuvasta ei voisi mitenkään päätellä kyseessä olleen sotatempujen harjoittelun, sillä sehän voisi kuvata reippaita miehiä heinäntekoon lähdössä. Kyllä ne suomalaiset osaavatkin olla ovelia! Myöhempinä aikoina lippahattut muuttuivat *lättähatuiksi* – vai olikohan se sittenkään ihan niin. Taidanpa valehdella, ja taitaa koko kuvakin olla vahvasti manipuloitu. Sodassa on näet kaikki sallittua.

Sotaisa Verna

Myös naiset ovat aina olleet täällä sotaisia, kuten kuvassa muikeasti hymyilevä **Verna**, helsinkiläinen opiskelijatyttö, joka kantaa tässä ylpeänä patruunavöitä ja isoa pistoolia. Vuonna seitsemäntoista, tietenkään. Naiset ovatkin olleet täällä asevelvollisia jo kauan ennekuin pääsivät suorittamaan virallisesti asepalvelusta miesten joukossa. No, aikaa aikaa kutakin. Tällaisia ne ovat, nämä meidän Herramme siveät kullannmurut. Heti kun hiemankin palttoota raottaa, niin tulee jo kylmä! Siksi Suomen väestönkasvu onkin ollut hitaanlaista, ja viime vuosina suomalaiset naiset ovatkin hakeneet lisää kasvuvoimaa etelän turistikeskuksista. Menevät sinne (muka) lomalle, ja tyttöjen kanssa (muka) tuulettumaan, mutta palaavatkin tumma käärö käsivarrellaan takaisin. Näin täällä tummeneevähitellen jokin muukin kuin silmäkulmat miesten ainaisissa kylätappeluissa. *Tummeneehan se norsunluukin*, kuten **Mauri Sariola** niin osuvasti toteaa romaanissaan *Ei loitsu eikä rukous*. Toisaalta: näinhän naiset ovat menetelleet aiemminkin, kuten vaikkapa Hansakaupan aikoihin, jolloin he asioivat ulkomaalaisten kauppiaiden kanssa – miesten juostessa pitkin korpia riistan perässä. Mitä lienevät puuhailleet? Kenttäkelpoisuuden kannalta tämä oli hyvä järjestely, sillä metsissä alvariinsa juoksennelleet miehet olivat verteässä kunrossa, kun heitä haettiin sotiin. Suomalainen mies vastasi hyvinkin fyysiseltä kunnoltaan kesän metsissä juoksennellutta Tarzania, kuten **Veikko Huovinen** eräässä novellissaan niin osuvasti toteaa.

